

1^η Μαΐη 2019

Μολονότι περιμένουμε ελάχιστα από την καθιέρωση του οκταώρου υποσχόμαστε με πίστη να βοηθήσουμε τα αδέρφια μας που βρίσκονται σε μειονεκτικότερη θέση σ' αυτή την ταξική πάλη με όλα τα μέσα και τη δύναμη που διαθέτουμε, εφόσον κι αυτοί θα συνεχίσουν να διατηρούν ένα ανοιχτό και αποφασισμένο μέτωπο ενάντια στους κοινούς μας καταπιεστές, τους αριστοκράτες αλήτες και τους εκμεταλλευτές. Απόφασή μας είναι να κάνουμε έκκληση στην τάξη των μισθωτών να πάρει τα όπλα για να προβάλει στους εκμεταλλευτές της το μοναδικό επιχείρημα που μπορεί να θεωρηθεί αποτελεσματικό: **ΒΙΑ. Η πολεμική μας κραυγή είναι: «Θάνατος στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους!»**

Εισήγηση του Ώγκαστ Σπáis, που έγινε δεκτή από το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο τον Οκτώβριο του 1885

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Σικάγο, Μάης 1886, ένα τεράστιο κύμα απεργιών παραλύει ολόκληρη την πόλη η οποία αποτελούσε το μεγαλύτερο βιομηχανικό κέντρο των ΗΠΑ αλλά επεκτάθηκε και σε άλλα μέρη της χώρας. Πάνω από 60.000 ήταν οι απεργοί στο Σικάγο ενώ συνολικά ξεπέρασαν τους 400.000 με κύριο αίτημα το 8ωρο και ανθρωπίνες συνθήκες δουλειάς. Τέσσερις αναρχικοί, πρωτεργάτες της απεργίας οδηγούνται στην αγχόνη από το αμερικανικό κράτος προκειμένου να ανακοπεί η απεργιακή παλίρροια και να εξορκιστεί η απειλή της κοινωνικής επανάστασης.

Η 1η Μαΐου αποτελεί ημέρα μνήμης και αγώνα του παγκόσμιου εργατικού κινήματος. Ημέρα μνήμης του ξεσηκωμού των εργατών του Σικάγο που πνίγηκε στο αίμα των εργατών, των δολοφονημένων από το αμερικανικό κράτος αναρχικών, και όλων όσων -σε κάθε τόπο και εποχή- πάλεψαν και αφιέρωσαν τη ζωή τους αγωνιζόμενοι για τη χειραφέτηση των εκμεταλλεζόμενων. Αλλά αποτελεί και μια ημέρα αγώνα, γιατί η πρωταρχική αιτία που γέννησε και καθιέρωσε την Πρωτομαγιά ως ορόσημο στους αγώνες της εργατικής τάξης δεν είναι άλλη από την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας και τα δεινά που αυτή προκαλεί. 133 χρόνια μετά, η ίδια αιτία εξακολουθεί να αποτελεί την επονείδιστη βάση και της σημερινής κοινωνίας προκαλώντας καθημερινά εκατομμύρια ανθρώπινα θύματα παγκοσμίως στο βωμό της οικονομίας της αγοράς και του κέρδους.

Ωστόσο, ο αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση δεν μπορεί να περιορίζεται σε μια μόνο μέρα αλλά οφείλει να είναι καθημερινός. Κατακτήσεις και δικαιώματα που κερδήθηκαν κυριολεκτικά με αίμα έναν αιώνα πριν όπως το 8ωρο ή η Κυριακάτικη αργία είναι κάθε άλλο παρά κατοχυρωμένα στη σύγχρονη πραγματικότητα του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού. Η εντατικοποίηση της εργασίας σε συνδυασμό με τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις ευθύνονται κάθε χρόνο για χιλιάδες ατυχήματα και ασθένειες που οφείλονται στην εργασία ενώ δεκάδες από αυτά τα περιστατικά καταλήγουν θανατηφόρα. Η ανεργία που μαστίζει μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας ή η μόνιμη απειλή της που αναγκάζει όσους εργάζονται να υπομείνουν ακόμα και τις πιο άθλιες συνθήκες, η αμειβόμενη με ψίχουλα και ανασφάλιστη εργασία, η μηδαμινή λήψη μέτρων ασφαλείας από πλευράς των αφεντικών σε αντιστοιχία με τους υποτυπώδεις ελέγχους των ελεγκτικών μηχανισμών σηματοδοτούν τον σύγχρονο εργασιακό μεσαίωνα που βιώνει καθημερινά η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων.

Τις τελευταίες δεκαετίες ο γραφειοκρατικός κομματικός συνδικαλισμός υπήρξε η σημαντικότερη τροχοπέδη στον αγώνα των εργατών ενάντια στην εκμετάλλευσή τους αφού αποτελεί μέσο χειραγώγησης, εκτόνωσης και αποδυνάμωσης των εργατικών αγώνων με τελικούς κερδισμένους τα ίδια τα αφεντικά. Η κυριαρχία αυτού του είδους συνδικαλισμού στους εργασιακούς χώρους είχε ως αποτέλεσμα την απαξίωση εν γένει του συνδικαλισμού στα μάτια των εργαζομένων. Άμεσο επακόλουθο αυτής της συνθήκης είναι αφενός η επικράτηση της ηττοπάθειας και της μοιρολατρίας στις τάξεις των εργαζομένων και αφετέρου η αποθράσυνση των αφεντικών ελλείψει ενός ισχυρού αντίπαλου δέους εκ μέρους των εργατών. Αυτή η κατάσταση όμως δεν είναι ούτε αναπόφευκτη ούτε μονόδρομος. Μπορεί και πρέπει να αλλάξει αρκεί να το θελήσουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Ενάντια στην απάθεια και την ανάθεση, όλοι οι εργάτες και οι εργάτριες πρέπει να ξαναπάρουμε στα δικά μας χέρια τους αγώνες μας κάνοντας τον συνδικαλισμό ξανά απειλή για τα αφεντικά. Μέσα από σωματεία βάσης, με γνώμονα την ταξική αλληλεγγύη, την αντιεραρχική οργάνωση και την αδιαμεσολάβητη άμεση δράση όλων των εργατών, μακριά από αρχηγούς και αυθεντίες, πρέπει να αγωνιστούμε για να βάλουμε φρένο στην ασυδοσία των αφεντικών αρχικά, και για να πετύχουμε μικρές αλλά αναγκαίες νίκες στη συνέχεια.

Οι άμεσες βελτιώσεις -όσο μικρές κι αν φαίνονται- και οι οποίες αφορούν τις συνθήκες δουλειάς, την ασφάλιση, το ωράριο, τον μισθό ή την ανάκληση απολύσεων είναι ζωτικής σημασίας για τον κόσμο της εργασίας και γι' αυτό οφείλουμε να παλεύουμε για την επίτευξή τους με όλες

μας τις δυνάμεις. Παρόλα αυτά, ο απαραίτητος αγώνας για αυτές τις βελτιώσεις δεν θα πρέπει να μας κάνει ποτέ να χάσουμε από το βλέμμα μας την μεγάλη εικόνα. Αφενός την οργανική σχέση που συνδέει τις επιμέρους εκμεταλλευτικές εκφάνσεις με την πρωταρχική πηγή της εκμετάλλευσης, δηλαδή την ταξική και κρατική διάρθρωση της κοινωνίας. Αφετέρου τον μοναδικό τρόπο οριστικής εξάλειψης αυτών των εκφάνσεων που προκύπτει λογικά από την παραπάνω συνειδητοποίηση· δηλαδή την ολική ανατροπή του καπιταλισμού και του ιστορικού υπηρέτη, προστάτη και συμμάχου του, του κράτους.

Όπως και οι σύντροφοί μας στο Σικάγο 133 χρόνια πριν, δεν ξεχνάμε πως σκοπός του αγώνα μας ως αναρχικοί/ές δεν είναι το να αποκτήσουμε όλοι ίσα δικαιώματα στη σκλαβιά ούτε να κάνουμε τις αλυσίδες μας λίγο πιο ελαφριές αλλά το να αποκαταστήσουμε πλήρως την ανθρώπινη υπόστασή μας, κάτι που μπορεί να συμβεί μόνο σε συνθήκες ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

ΝΑ ΠΡΟΤΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΔΙΑΛΛΑΞΙΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ

Αναρχική συλλογικότητα | Άνω Θρώσκω

Θεσσαλονίκη, Απρίλης 2019

anwthrskw.espivblogs.net

anwthrskw@espiv.net